La situación de la vivienda cada día más insostenible [ESP/CAT]

El lunes pasado un hombre de 58 años se suicidó en el barrio de Sants en Barcelona cuando iba a ser desahuciado. Este hombre llevaba varios meses sin trabajo y desde hacía tiempo que estaba siendo atendido por los servicios sociales del ayuntamiento, los cuales habían avisado en un informe sobre su vulnerabilidad al juzgado encargado del desahucio, el cual fue desestimado.

Tras la salida de la noticia y su repercusión tanto por medios como por redes sociales, la respuesta de los principales culpables es la de pasarse la patata caliente de la responsabilidad a ver a quien le explota y quien se salva de la quema. Ada Colau y Gabriel Rufián acusan al PSOE y a sus jueces, tratando así de lavarse las manos y que sus respectivas figuras no queden salpicadas por este tema, como si ellos no fuesen una parte importante para el funcionamiento de la maquinaria represiva estatal, enviando a los Mossos d´Esquadra o a la Guardia Urbana prácticamente a diario para que ejecuten los desahucios, así como reprimir las luchas de los obreros que se resisten.

También cabe resaltar la labor que llevó a cabo la Plataforma de Afectadas por la Hipoteca, el Grup d´Habitatge de Sants y el Sindicat de Llogateres y Llogaters que convocaron una manifestación al día siguiente para mostrar la repulsa hacia esta situación; a dicha manifestación acudieron alrededor de 1000 personas.

Por desgracia esto no se trata de un caso aislado, ni es la primera víctima empujada al suicidio o a otras penurias por este sistema criminal ni será la última. Se trata de un

síntoma más de la situación cada vez más insostenible a la que este sistema moribundo empuja a los trabajadores, un síntoma que no desaparecerá mientras no se ataque la raíz que no es otra que el capitalismo monopolista y su Estado. Mientras esto no ocurra, lamentablemente, casos similares a éste serán cada día más habituales. La situación de la vivienda es crítica en todo el Estado español, pero Barcelona – donde Colau y Els Comuns llevan gobernando durante los últimos 6 años – es uno de los mayores exponentes de esta situación tan grave. Mientras que los alquileres y precios de la vivienda no paran de subir, los sueldos y las capacidades económicas de la clase trabajadora no paran de descender. Llegando al punto de que el precio medio del alquiler en Barcelona es 939 euros, siendo esto un precio que ocupa una gran parte del sueldo y en la situación de carestía creciente de la clase obrera significa la negación del acceso a la vivienda de cada vez una parte mayor del proletariado, que por un lado es expulsada de la ciudad y, por el otro lado, implica la proliferación de enfermedades mentales en cada vez una masa más amplia de la clase obrera.

Por tanto, cada día se abren los ojos de más gente del tremendo problema que supone esto y la lógica criminal de este sistema que no duda en agredir y dañar sin miramientos a quien genera la riqueza, a la clase obrera. Cada día queda más patente las medias tintas, las tímidas reformas no son más que humos e inefectivos analgésicos para tratar de dilatar el tiempo en el que estalle la acumulación de odio que la situación de sufrimiento hace que vaya creciendo en la clase trabajadora. Y es que cada día que pasa queda más clara la vigencia de la consigna ¡Socialismo o Barbarie!

La cuestión de la vivienda es uno de los lugares donde con mayor claridad se muestra la esencia criminal del capitalismo, una manifestación más donde se refleja la inviabilidad del capitalismo. Desde el Partit Comunista Obrer de Catalunya valoramos enormemente el trabajo de los militantes de las

organizaciones en defensa de la vivienda y contra los desahucios, sin embargo, es necesario incidir que las diferentes luchas sectoriales – por la vivienda y contra los desahucios, por las pensiones públicas, por la sanidad pública, etcétera – tienen un responsable común, y único, el capitalismo y su Estado y, por ello, todas esas luchas deben fusionarse en una única lucha contra el Capitalismo y su Estado construyendo un Frente Único del Pueblo que sirva no sólo para acabar con el responsable de todos los males que azotan a la clase obrera sino para que ésta pueda construir la alternativa, lo nuevo, el Socialismo.

¡SOCIALISMO O BARBARIE!

Barcelona, 18 de junio de 2021

CÉLULA JOAN COMORERA DEL PARTIT COMUNISTA OBRER DE CATALUNYA (P.C.O.C.)

La situació de l´habitatge cada dia més insostenible

El dilluns passat un home de 58 anys es va suïcidar al barri de Sants de Barcelona quan anava a ser desnonat. Aquest home portava diversos mesos sense treball i feia un temp que estava sent atès pels serveis socials de l'ajuntament, els quals havien avisat, en un informe, sobre la seva vulnerabilitat al jutjat encarregat del desnonament, el qual va ser desestimat.

Després de la publicació de la notícia i la seva repercussió tant als mitjans com a les xarxes socials, la resposta dels

principals culpables és: passar-se la patata calenta de la responsabilitat a veure a qui li explota i qui es salva de la crema. Ada Colau i Gabriel Rufián acusen al PSOE i als seus jutges, tractant així de rentar-se les mans i que les seves respectives figures no quedin esquitxades per aquest tema, com si ells no fossin una part important per al funcionament de la maquinària repressiva estatal, enviant als Mossos d´Esquadra o a la Guàrdia Urbana quasi diàriament perquè executin els desnonaments, així com reprimir les lluites dels obrers que s'hi resisteixen.

També cal remarcar la labor que van dur a terme la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca, el Grup d´Habitatge de Sants i el Sindicat de Llogateres i Llogaters que van convocar una manifestació l'endemà per a mostrar la repulsa cap a aquesta situació, a aquesta manifestació van anar-hi al voltant de 1000 persones.

Per desgràcia això no es tracta d'un cas aïllat, ni és la primera víctima empesa al suïcidi o altres penúries per aquest sistema criminal ni serà l'última. Es tracta d'un símptoma més de la situació cada vegada més insostenible a la qual aquest sistema moribund empeny als treballadors, un símptoma que no desapareixerà mentre no s'ataqui l'arrel que no és cap altra que el capitalisme monopolista i el seu Estat. Fent que, lamentablement, casos semblants a aquest seran cada dia més habituals. La situació de l'habitatge és crítica a tot l'Estat Espanyol, però Barcelona – on Colau i Els Comuns porten governant els últims 6 anys – és un dels majors exponents d'aquesta situació tant greu. A mesura que els lloguers i els preus de l'habitatge no paren de pujar, els sous i les capacitats econòmiques de la classe treballadora no paren de baixar. Arribant al punt que el preu mitjà del lloguer a Barcelona és 939 euros, sent això un preu que ocupa una gran part del sou i en una situació de carència creixent de la classe obrera significa la negació de l'accés a l'habitatge de cada vegada una part major del proletariat, que d'una banda és

expulsada de la ciutat i, per l'altre costat, implica la proliferació de malalties mentals en un grup cada vegada més nombrós de la classe obrera.

Per tant, cada dia s'obren els ulls de més gent del greu problema que suposa això i la lògica criminal d'aquest sistema que no dubta a agredir i danyar sense miraments a qui genera la riquesa, a la classe obrera. Cada dia queda més palès les mitjanes negres, les tímides reformes no són més que fum i inefectius, analgèsics per a tractar de dilatar en el temps l'esclat d'odi que la situació de patiment fa que creixer en la classe treballadora. I és que cada dia que passa queda més clara la vigència de la consigna: Socialisme o Barbàrie!

La qüestió de l'habitatge és un dels punts on amb major claredat es mostra l'essència criminal del capitalisme, una manifestació més que prova la inviabilitat del capitalisme. Des del Partit Comunista Obrer de Catalunya valorem enormement el treball dels militants de les organitzacions en defensa de l'habitatge i contra els desnonaments, no obstant, és necessari incidir que les diferents lluites sectorials – per l'habitatge i contra els desnonaments, per les pensions públiques, per la sanitat pública, etcètera – tenen un responsable comú, i únic, el capitalisme i el seu Estat i, per això, totes aquestes lluites han de fusionar-se en una única lluita contra el Capitalisme i el seu Estat construint un Front Únic del Poble que serveixi no sols per a acabar amb el responsable de tots els mals que colpegen la classe obrera sinó perquè aquesta pugui construir l'alternativa, allò nou, el Socialisme.

SOCIALISME O BARBÀRIE!

Barcelona, 18 de juny de 2021

CÈL·LULA JOAN COMORERA DEL PARTIT COMUNISTA OBRER DE CATALUNYA (P.C.O.C)